

ΤΟ ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΟΝ ΤΟΥ ΑΤΡΕΩΣ ΕΝ ΜΥΚΗΝΑΙΣ

Περὶ Καλλικαντζάρων (Σκιορίσματα ἡ Κα-
ψιούριδες) ἔχουνε πολλές παραδόσεις. Οἱ Καλλι-
κάντζαροι λένε πῶς ὅλον τὸν χρόνον κόφτουν τὸ
στῦλο ὃπου βαστάσει τὴ γῆ, καὶ τὴν παραχωνὴν
τὰ Χριστούγεννα ὡς τὰ Φῶτα βγαίνουνεντὸν
κόσμῳ γιὰ νὰ πειράζουνε τοὺς ἀνθρώπους. Σόλα
τὰ σπίτια θὰ κάψουνε κάθε βράδυ πρὶν νὰ πλη-
γιάσουνε ἡ θυμιάμα, ἡ ξύλο ἀπὸ κερασιὰ καὶ τὸ
λένε αὐτὸν «πάντερμυμα τῆς φωτιᾶς».

Οὐλο τὸ δωδεκάχερον οἱ γυναῖκες δὲν λού-
ζονται οὔτε καὶ ἀφίνουνε κανένα γὰ λουσθῆ, γιατὶ
τὸ νερὸ εἶνε ἴσκιωμένο· χτενίζουνε τὰ μαλλιά
τους μὲ νερὸ ἀφοῦ ρίζουνε ξύδι. Τὸ δωδεκάχερον
λάκκον δὲν διαβαίνουνε τὴ νύχτα, γιατὶ μέσα
τοὺς λάκκοις κάθονται οἱ διαδόλοι καὶ λένε τί
ἔκαμε δικάνας ἐκείνη τὴν ἡμέρα καὶ τί θὰ
κάμη τὴ νύχτα, καὶ ἂν ἀπεράσῃ κανένας ἀπ' ἐκεῖ
τὸν πιάνουνε οἱ διαδόλοι καὶ τὸν πνήγουνε, ἀν δὲν
πῆ τὸ «Πά ερ ήμδην» καὶ ἂν δὲν προφθῆση νὰ
κάμη τὸ σταυρό του. Δὲν ἀπεργοῦνε καὶ ποτάμι
τὴ νύχτα, γιατὶ τὰ νερὰ εἶνε ἴσκιωμένα. Τὴ νύ-
χτα δὲν πίνουνε νερὸ ἀν δὲν τῷχουν σκεπασμένο
ἀπὸ τὸ βράδυ. Τὴ νύχτα δὲν βγαίνουνε ἔξω, οὔτε
καὶ κοιμῶνται γιατὶ φοβοῦνται μὴ πάθουνε κα-
νένα κακό. Τὸ δωδεκάχερον δὲν κάνουν γάμουν,
γιατὶ τὰ δαιμόνια εἶνε ἔξω τὸν κόσμο καὶ τὸ
στέφανο ἐκεῖνο δὲν προκόπει. Τὸ δωδεκάχερον

δὲν ἀφίνουνε νὰ ψήσῃ κανεὶς τὴν ἐστιὰ ῥάβο-
σίτια, γιατὶ θ' ἀρρωστήσῃ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ
Ηπειρώτης.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

Τ' π. δ

ΑΝΔΡΕΟΥ ΔΩΡΗ

Συνέχεια καὶ τέλος τοῦ σελ. 384

Καὶ διπολογχής παρεμβάτες ἐπίσης προσέ-
θηκε:

— Μάθε ὅτι τὸ βασιλικὸν φριμάνιον, τὸ δποίον
κομίζω, σοὶ ψιχοργεῖ τὸ δικαίωμα νὰ ἐνερ-
γήσῃς ἀνασκαρφάς ἔνευ τῆς παρεμβάσεως οἰουδή-
ποτε ἄλλου, ἀλλ' ὑπὸ τὸ ρήπτὸν ὅρον ὅτι δὲν θὰ
παραλάβῃς τίποτε, οὔτε ἔνα χάλικα, οὔτε μίαν
πλίνθον, ἔτι μᾶλλον δὲ προκειμένου περὶ ἀντι-
κειμένων τοιούτων! προσέθηκε δεικνύων τὸν μυ-
στηριώδη ήλιον, τοῦ ὅποιου ἡ φλογερὰ λάμψις
ἐφαίνετο ζῶσα καὶ σκιαρῶσα εἰς τὸ βάθος τοῦ
ἄδυτου.

— Τὸ ἀληθές εἶνε. εἴπεν δικαίως, δτι μὲ
αὐτὰ ἡμ. πορεῖται κάσουν τὸ μαλό τους οἱ ἀν-
δρες μας. Πῶς θὰ μεταφέρωμεν αὐτὰ τὰ λάρυρα
εἰς τὸν Βασιλέα τῶν Βασιλέων;... Όμολογῶς
δὲν βλέπω κανὲν μέσον. Φοβοῦμαι μήπως ἡ ἐπι-
χείρησις αὕτη εἶνε ἐκ τῶν κινδυνωδεστέρων, καὶ